

Vycházela-li žal. rozhodčí komise ze skutkového zjištění, že se vysazení Ferdinanda K. stalo na dobu jednoho týdne, nemohl nss za popsaného stavu věci v tomto skutkovém zjištění naléztí žádnou z vad v § 6 odst. 2 zák. o ss uvedených, a musil proto položit za základ svého nář. touž skutkovou podstatu, od níž při svém rozhodnutí vycházela žal. komise (§ 6 odst. 1 zák. o ss). Při této skutkové podstatě nemohl však nss naléztí nezákonnosti ani v prejudiciálním výroku žal. komise, že zaměstnavatelka člena záv. výboru Ferdinanda K. měla zákonný důvod k okamžitému propuštění tohoto svého zaměstnance, ani v judikátním výroku této komise, že propuštění Ferdinanda K. nepříčilo se ustanovení § 22 zák. o záv. výb.

Č. 11.675.

Závodní výbory: Příslušnost rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech k rozhodování podle § 3 lit. g) a § 22 zák. o záv. výborech.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.297/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 1948/23, 2956/23, 4723/25, 5908/26, 7093/28, 8533/30.

Věc: Firma Josefa R. synové v K. (adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v T. o propuštění členů závodního výboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok podle § 22 zák. o záv. výborech, se zrušuje pro nezákonnost; stížnost proti výroku podle § 3 lit. g) téhož zák. se odmítá jednak pro nepřipustnost, jednak se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Záv. výbor firmy Josefa R. synové akc. spol. sklárna »Josef« v K., podal proti uvedené firmě u rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v T. stížnost pro propuštění člena záv. výboru Richarda R. v M. a Antonína H. v E. a navrhl, aby rozhodčí komise uznala, že jejich propuštění jest neplatné a že jest firma povinna oba znovu přimouti do práce za dřívějších podmínek. Nař. rozhodnutím prohlásila rozhodčí komise, že propuštění obou členů záv. výboru se zrušuje jako neplatné a že firma jest povinna přimouti je znova do práce za dřívějších mzdových podmínek. Toto rozhodnutí odůvodnila rozhodčí komise v podstatě takto: Tím, že jednostranně snížila mzdu a tím, že se zdráhala uvedeným členům záv. výboru poskytnouti výdělek v tom oboru zaměstnání, pro které byli přijati, porušila firma Jos. R. synové podstatná ustanovení smlouvy a způsobila propuštění uvedených členů záv. výboru, resp. dala jim důvod k předčasnému zrušení pracovní smlouvy (§ 82 a) písm. d—e) živn. řádu), kteréžto zrušení pracovního poměru se jeví jako příkrost, která není odůvodněna ani chováním uvedených dělníků, ani poměry závodu.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle enunciátu a podle důvodů rozhodovacích jeví se nař. výrok jednak jako rozhodnutí podle § 3 písm. g), jednak jako rozhodnutí po-

dle § 22 zák. o záv. výborech. Námitka stížnosti, že žal. úřad nebyl oprávněn rozhodovati podle § 3 písm. g) cit. zák., nýbrž jenom podle § 22 cit. zák., ježto jde o členy záv. výboru, je bezdůvodná. Členové záv. výboru požívají ovšem výhod § 22, ale výhody tyto zakládají se na členství v záv. výboru, aniž vylučují členy záv. výboru jakožto zaměstnance z ochrany, kterou zaměstnancům jako takovým poskytuje ustanovení § 3 lit. g), jsou-li zákonné předpoklady této ochrany splněny. Poněvadž pak záv. výbor ve své stížnosti jednak uplatnil nárok podle § 22, jednak vznesl návrh ve smyslu § 3 písm. g), byla žal. rozhodčí komise podle zák. nejen oprávněna (arg. § 3 písm. g) odst. 2 a §§ 22 a 26), nýbrž přímo povinna o obou petitech záv. výboru rozhodnouti (§ 35 vl. nař. z 29. prosince 1921 č. 2 z roku 1922, §§ 431, 404, 405 civ. řádu soud.).

K námitkám, které stížnost vznáší proti rozhodnutí žal. úřadu vydanému podle § 3 g), jest uvést toto:

Podle stálé judikatury (viz Boh. A CXXIV/22, 2956/23, 4723/25, 7093/28, 8533/30) jest rozhodnutí o nárocích podle § 3 písm. g, bb, cc rozhodnutím správního úřadu o nárocích soukromoprávních. Rozhodnutí úřadu správního o nárocích soukromoprávních není však nss podle ustanovení § 105 úst. list. a zák. č. 217/1925 Sb. povolán věcně přezkoumávati. Nemůže tedy zejména zkoumati, zda oba jmenovaní zaměstnanci byli vskutku propuštěni a zda jejich propuštění je způsobilé založení nárok podle § 3 lit. g), neboť tyto otázky náležejí k meritu sporu, o němž přísluší rozhodovati řádným soudům.

Rozhodnutí, o nichž je řeč, podléhají ovšem přezkoumání nss-u, pokud jde o otázku příslušnosti rozhodčí komise, tedy zejména, tvrdí-li stížnost, že rozhodčí komise vydala výrok, k němuž nebyla příslušna, nebo že neprávem odepřela pro svou nepříslušnost rozhodnutí, ježto po zákonu byla k rozhodnutí příslušna (srov. Boh. A 2956/23). V tom směru namítá stížnost, dovolávajíc se zdejších nál. Boh. A 1948/23 a 5908/26, že rozhodčí komise, rozhodujíc o mzdových nárocích obou členů záv. výboru, osobila prý si rozhodování o soukromoprávních otázkách, které nespádají do příslušnosti její, nýbrž do příslušnosti živn. soudů. Námitku tuto nemohl nss uznati důvodnou, neboť, jak bylo již uvedeno, jest rozhodčí komise ve výjimečném případě § 3 g) podle výslovného ustanovení zákonného příslušna rozhodovati o soukromoprávním nároku na zpětvzetí dělníků do práce. Nálezy nss-u, kterých se st-lka dovolává, netýkají se případu § 3 g), což nál. Boh. A 1948/23 ostatně výslovně konstatuje.

Proti výroku žal. úřadu vydanému na základě § 3 g) namítá stížnost dále, že v daném případě nebyly splněny všechny předpoklady § 3 g), neboť st-lka uvedené dva dělníky prý ani nevypověděla ani nepropustila, nýbrž naopak prý jasně projevila svou vůli zachovati pracovní poměr v platnosti. Domnívá-li se žal. komise, že propuštění je možno spatřovati již v tom, že zaměstnavatel poruší podstatná ustanovení smlouvy, nebo že zavdává zaměstnanci příčinu k odstoupení od smlouvy (§ 82 písm. a) bod d) a bod e) živn. řádu), je prý názor její mylný. Námitkou touto nevznáší stížnost před nss otázku příslušnosti rozhodčí komise, nýbrž otázku, zda žal. komise správně posoudila předpoklady soukro-

moprávního nároku podle § 3 lit. g) podaného, což jest již otázka meritální správnosti výroku rozhodčí komise, kterouž nss, podle toho, co bylo již svrchu řečeno, není příslušný přezkoumávati. Bylo tedy stížnost v tomto bodě odmítnouti pro nepřipustnost.

Proti výroku žal. úřadu vydanému na základě § 22 namítá stížnost, že propuštění člena záv. výboru, které se stalo bez souhlasu rozhodčí komise, může ovšem tato komise prohlásiti za nezákonné, že však není příslušná prohlašovat je za neplatné a osobovat si tak rozhodování v otázce práva soukromého. Tuto námitku shledal nss důvodnou.

Výrokem, že propuštění uvedených členů záv. výboru zrušuje se jako neplatné, překročila rozhodčí komise meze kompetence, vytčené v předpisech §§ 22 a 26 zák. o záv. výb., podle nichž není oprávněna zasahovati do soukromoprávního poměru pracovního. Výrok její musí se v takovémto případě omeziti na zjištění, že propuštění členů záv. výboru bez souhlasu rozhodčí komise přičí se zákonu.

Musil proto nss tento výrok rozhodčí komise zrušiti podle § 7 zák. o ss pro její nepřipustnost.

Č. 11.676.

Závodní výbory: Přerušení 12měsíční doby zaměstnání v závodě propuštěním jako předpokladu volitelnosti do záv. výboru.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.298/35.)

V ě c: Firma Kaolin- und Schamottewerke, spol. s r. o. ve V., (adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech ve Frývaldově o volbu závodního výboru.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Kaolinové a šamotové závody ve V. podaly námitky proti volbě záv. výboru, jimiž vytýkaly, že na základě jediné kandidátní listiny prohlášení byli volebním výborem za členy záv. výboru dělníci Rudolf W. a Richard Sch., kteří před vypsáním volby nebyli v závodě nepřetržitě po 12 měsíců zaměstnání, aby mohli býti volitelní za členy záv. výboru, ježto R. W. dne 3. června 1930 onemocněl a byl po 4týdenním trvání nemoci dne 23. července 1930 z práce písemnou výpovědí propuštěn, a teprve po svém uzdravení dne 15. září 1930 byl na základě nové pracovní smlouvy do práce přijat. Dělník Richard Sch. byl následkem úrazu od 30. června 1930 práce neschopen a byl dne 28. července 1930 rovněž na základě § 82 lit. h) živn. ř. písemně z práce propuštěn, a teprve po svém uzdravení dne 18. srpna 1930 znovu do práce přijat.

Rozhodčí komise nař. nálezem námitky zamítla a v odůvodnění uvedla, že v daném případě nemělo propuštění svrchu zmíněných dělníků za následek přerušení pracovního poměru podle § 14 odst. 1 lit. a) zák. o záv. výborech, poněvadž jmenovaní dělníci byli sice formálně z práce propuštěni, ale skutečné jejich propuštění nebylo stranami za-